

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

25. ZÁŘÍ 2005

Z obsahu:

Kristus je dříve zrozený než celé tvorstvo a prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých
Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci
7. září 2005
- strana 2 -

Boj na nebi...?
Co se vlastně stalo?
Eugen Mederlet OFM
- strana 4 -

Dotěrné zlo
Fulton Sheen
- strana 6 -

Křesťané ve Svaté zemi jsou trvalým terčem islámské nenávisti
- strana 6 -

Svatý Jeroným - učitel slova
- strana 8 -

„Bible je jedno jediné milostné psaní“
Bratr Ephraim
- strana 9 -

Vyprávění ruského poutníka
- strana 11 -

Svatý doktor z Moskvy
- strana 12 -

Třetí turné Dona Gobbioho v ČR
- strana 13 -

Výzvy fatimského poselství (27)
Četba na pokračování
- strana 14 -

A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. (Zj 12, 7)

EDITORIAL

Jih Spojených států postihla katastrofa netušených rozměrů. Její skutečný dosah vychází na povrch postupně, jako by nás chtěla postupně připravit na přijetí Jobových zvěstí. Tisíce lidí, kteří žili a bavili se podobně jako my, našli přes noc úděsnou smrt ve smrdutém bahně, které po sobě zanechal hurikán s docela nevinným jménem Kateřina, a mnozí z těch, kteří přežili, přišli rázem o všechno, na čem si tak zakládali a co bylo výrazem jejich společenského postavení. Jako by na tom nebylo dosti, přihnala se na místo neštěstí další ještě horší katastrofa. Našli se lidé, kteří vtrhli na místo hrůzy nikoliv proto, aby pomohli těm, které postihlo neštěstí, nýbrž aby surově a bezohledně ukořistili pro sebe, co se dá. Jestliže nám taková bezcitnost a zvrácenost připadá nepochopitelná, musíme hledat vysvětlení v širších souvislostech. Je to důsledek katastrof duchovního rozměru, o kterých nepíší noviny na prvních stránkách palcovými titulky, ale které vyvolávají daleko větší spoušť než tsunami nebo Kateřina.

Naši pozornost však obrací jiným směrem. Do našeho slovníku vstoupil další nový termín: *reality show*. Co to znamená česky? „Pohled na skutečnost“. Podívat se skutečnosti do očí, to je něco, co bychom právě naléhavě potřebovali. Jenže to, co televizním divákům prezentují o závod obě komerční televize jako reality show, není realitou samo o sobě, nýbrž spíše žalostným symptomem jiné velmi závažné reality. Realita, před kterou nás neúprosně postavila komerční média formou svého nového „zábavného pořadu“ s aktivní účastí široké divácké obce, je tato: tato společnost sestoupila bezostyšně až na samo dno svého mravního úpadku. Lidská společnost vždy podporovala u svých členů rozvoj těch vlastností a zdatností, které pokládala pro svou existenci za potřebné. Tak např. v sou-

Pokračování na str. 7

Kristus je dříve zrozený než celé tvorstvo a prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých

Již minule jsme se zastavili u velkolepého obrazu Krista, Pána všehomíru a dějin, který dominuje v hymnu umístěném na začátku *Listu svatého Pavla Kolosanům*. Toto kantikum se totiž recituje ve všech čtyřech týdnech, na které se člení liturgie nešpor. Srdce hymnu je obsaženo ve verších 15–20, kde Kristus vystupuje na scénu přímo a slavnostně, vymezen jako *obraz neviditelného Boha* (v. 15). Řecký výraz „eikon“ – „ikona“ apoštol velice miluje: ve svých listech ho používá devětkrát a aplikuje ho jednak na Krista, dokonalý obraz Boha (srov. 2 Kor 4,4), jednak na člověka jako obraz Boží slávy (srov. 1 Kor 11,7). Ten však hříchem *zaměnil vznešeného a nesmrtelného Boha za pouhé vyobrazení smrtelného člověka* (Řím 1,23), klaní se raději modlám a stal se jim podobný,

Musíme proto pokračovat ve formování svého obrazu podle Božího Syna (srov. 2 Kor 3,18), aby nás *vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna* (Kol 1,13).

Otcův Prvorozený

Kristus je pak prohlášen za *zrozeného dříve než celé tvorstvo*. Kristus předchází veškeré stvoření (srov. v. 17), neboť je zplozen od věčnosti: proto *v něm bylo stvořeno všechno* (v. 16). Také v pradávnej hebrejské tradici se tvrdilo, že „celý svět byl stvořen podle obrazu Mesiáše“ (*Sanhedrin* 98b). Pro Apoštola je Kristus jednak principem soudržnosti (*všechno trvá v něm*), jednak prostředníkem (*všechno je stvořeno skrze něho*), jednak konečným určením, k němuž všechno stvoření směřuje. On je *prvorozený mezi mnoha bratry* (Řím 8,29), protože je ve ve-

lé rodině Božích dětí, do které nás začleňuje křest, Synem par excellence.

Kristus – hlava Církve

V tomto bodě pohled přechází od světa stvoření do světa dějin: Kristus je *hlava těla, to je Církve* (Kol 1,18), a je jí již skrze své vtělení. On totiž vstoupil do lidského společenství, aby je řídil a přetvořil v *tělo*, tj. v harmonickou a plodnou jednotu.

Konsistence a růst lidstva má v Kristu kořeny, životní základ, počátek.

Právě tímto prvenstvím se Kristus může stát počátkem vzkříšení všech *prvorozeným mezi vzkříšenými z mrtvých*, protože *Kristem budou povoláni k životu... Na prvním místě Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde* (1 Kor 15,22–23).

Bohaté ovoce obětí

Hymnus se v závěru obrací k oslavě *plnosti*, řecky *pleroia*, kterou má Kristus v sobě jako dar Otcovy lásky. Je to plnost božství, která vyznačuje jednak ve vesmíru, jednak v lidstvu a stává se zdrojem pokoje, jednoty a dokonalé harmonie (Kol 1,19–20).

Toto *usmíření a zjednání pokoje* je způsobeno skrze *krev prolitou na kříži*, kterou jsme byli ospravedlněni a posvěceni. Tím, že prolil svou krev a daroval sám sebe, vylil Kristus pokoj, který v biblické řeči je souhrnem mesiánských dober a spásnou pl-

ností vylitou na všechnu stvořenou skutečnost.

Hymnus proto končí světým horizontem smíření, jednoty, harmonie a pokoje, nad kterým se tyčí slavná postava jeho původce, Krista, *milovaného Syna* Otcova.

Patristická reflexe

O této koncentrované perikopě uvažovali spisovatelé antické křesťanské tradice. Svätý Cyril Jeruzalémský v jednom svém dialogu cituje kantikum *Listu Kolosanům*, aby odpověděl anonymnímu účastníkovi dialogu, který se ho zeptal: „Říkáme tedy, že Slovo zrozené z Otce trpělo za nás ve svém těle?“ Od-

pověď na podkladě kantika je kladná. Cyril totiž potvrzuje, že „obraz neviditelného Boha, dříve zrozený než tvorstvo viditelné i neviditelné, skrze něhož a v němž všechno existuje, byl dán – říká Pavel – za hlavu Církve: on je totiž prvorozený mezi mrtvými, tzn. je první v řadě mrtvých, kteří vstávají z mrtvých. On,“ pokračuje Cyril, „si totiž osvojil všechno to, co je v lidském těle, a podstoupil kříž a nedbal na urážky (Žid 12,2). Říkáme, že nikoliv jako obyčejný člověk zahrnutý poctami, ne pouze jako svým spojením s ním za nás obětován, nýbrž sám Pán ve své slávě byl ukřižován“ (*Perché Cristo uno*: Collana di Testi Patristici, XXXVII, Řím 1983, s. 101).

Před tímto Pánem ve slávě, znamením nejvyšší Otcovy lásky, také my pozvedněme svůj zpěv chvály a padněme na tvář v klanění a díkůvzdání.

Bollettino Vaticano 7. 9. 2005
Mezititulky redakce Světla

Překlad -lš-

Vážné varování

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Viděli jste, a ani potom
jste nelitovali a nevěřili.*

Abys docenil závažnost Ježíšových slov, která dnes slyšíš, uvědom si, že jsou vyslovena v týdnu, kdy se nenávratně schyluje k jeho potupné smrti na kříži. Celá tři léta kázání, zázraků a skutků lásky nestačila na to, aby přesvědčila jeho vyvolený národ, který si Pán s takovou otcovskou láskou připravoval po celá tisíciletí. Pros Ducha Svatého, aby ti dal pocítit hluboký smutek Ježíšova srdce nad nevděčností jeho milovaných. Jsou tomu již tři léta, co jeho předchůdce oznámil o něm zcela jednoznačně: *Hle Beránek Boží, který snímá hříchy světa.*⁽¹⁾ Ale celou tu dobu se izraelskému domu zdálo, že Pán nejedná správně, ačkoliv nemá nic jiného na srdci, než aby ho zachránil. Není to tragické?

Není to také někdy tvůj způsob myšlení? *Je to Pánovo jednání, které není správné, nebo spíše tvoje? Je svrchovaný čas, abys zmoudřel a odvrátil se od všech svých nepravostí.*

Ježíšovo podobenství je obdivuhodně prosté, stručné a navýsost výmluvné. Ke svému prospěchu je poslouchej tak, jako by bylo určeno jen pro tebe. To, že jiní jednají nesprávně, nepředstavuje pro nás žádné ospravedlnění.

V čem spočívá zálučné nebezpečí, které tě může ukolébat do povážlivé duchovní lenosti?

Pán ti je ukazuje na příkladu dvou synů, kteří vyslechli otcovo pozvání k práci na jeho vinici.

Jeden člověk měl dva syny. Řekl jednomu: „Synu, jdi dnes pracovat na vinici!“ On řekl: „Ano, pane!“ Ale nešel.

Nepřipomíná ti to tvoje vlastní jednání? Nevzpomínáš si na takové chvíle, kdy jsi dokonce s radostným nadšením prohlašoval: *Ano, ano, Pane!* S potěšením jsi konstatoval, jak krásně ladí Ježíšova slova s tím, co si právě představuješ a co očekáváš. Naplňovalo tě to domnělou horlivostí, ale všechno to nadšení vyrůstalo z falešných kořenů. Radoval ses spíše sám nad sebou a ten samolibý souzvuk tě ukolébal, jako bys už vykonal to, co se ti tak líbí. Ale to podstatné se nestalo. Pro svou jistou pozici a sebeuspokojení jsi zcela přeslechl, co vlastně Pán od tebe žádá a co musíš nutně na své vinici vykonat. S čím větším bystrozrakem pozoruje sebeláska nedostatky druhých, tím méně je vnímavá ke svým vlastním.

Ten druhý odpověděl: „Nechce se mi.“ Ale potom toho litoval a šel. Jeho odpověď ne-

zní příliš slibně. Jedno jí však nelze upřít: je upřímná. Proč se nepřiznat k slabosti, neochotě, pohodlnosti, nerozhodnosti? Někdy nás celé dni ovládá nechuť, nezáměr, rozladěnost, je to tak obtížné rozhodnout se a udělat ten první krok. Kdyby otec na syna více naléhal, kdo ví, zda by nedošlo dokonce k rozepři a výčitkám. Ale otec jeho momentální nechuť přešel mlčky a beze slova odešel. To trpělivé mlčení se náhle dotklo vnímavého srdce. Jelikož nebylo zakukleno samo v sobě, pocítilo, i když se zpožděním, že pravděpodobně způsobilo druhému bolest. Ze schopnosti uvědomit si, co právě prožívá náš bližní, může někdy vzejít obdivuhodná síla a proměna. Zatímco samozřejmě *Ano* zůstalo nakonec plané a neplodné, soucítění a lítost přemohly počáteční nechuť a pohodlnost. *Nechtělo se mu, dokud nepocítil lítost.* Pak se zvedl a přece jen šel.

Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?

Nespokoj se s prostým konstatováním, ale snaž se pochopit, proč tomu tak je. To je důležité, abys pochopil Ježíšův varovný závěr. Ten je výstrahou nejen pro kolemstojící a provokující velekněze a starší, ale pro každého, kdo si je příliš jist sám sebou. Opakuje se zde to, co se stalo, už když vystoupil *Jan spravedlivý* jakožto Bohem poslaný posel, a bude se to zřejmě opakovat vždy, kdykoliv vystoupí *spravedlivý* a Božím jménem bude vyzývat k obrácení: *nevěstky a celníci uvěřt, ale velekněží a starší, i když vidí podivuhodné skutky pokání a obrácení, sami nelitují a nevěří.* Jak jsi poznal na příkladu druhého syna, je to právě upřímná *lítost*, která je nezbytnou hybnou silou a překonává nebezpečnou povýšenost, sebejistotu, netečnost, lhotejnost a lenost. Již dávno před Janem a před Ježíšem vyslovil Hospodin ústy proroka vážnou výstrahu. *Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost, zemře pro svou nepravost, zatímco zločinec, který se odvrátí od svých zlých skutků, bude živ.* Varuj se stavu, ve kterém spoléháš na svou třeba dlouholetou spravedlnost a domníváš se, že už nemusíš dát na proroky, protože už nemáš na sobě co měnit. To bys spoléhal jako první syn na jalové *ano*, ale neplnil vůli Otce.

Hospodin je dobrý a dokonalý, proto ukazuje hříšníkům cestu a pokorné vede k správnému jednání, pokorné učí své cestě.⁽²⁾

Můj Pane, nauč mě pokoře, která umí litovat. *Veď mě ve své pravdě a uč mě, neboť jen ty jsi můj Bůh a Spasitel, nepřestávám ti důvěřovat.*⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 1,29; ⁽²⁾ Resp. žalm 24; ⁽³⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 18,25–28

Toto pravi Hospodin:

„Říkáte: ‚Pán nejedná správně!‘ Slyšte tedy, izraelský dome! Je to mé jednání, které není správné, nebo spíš vaše? Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost a páchá nepravost a zemře, zemře pro nepravost, které se dopustil. Jestliže se však zločinec odvrátí od svých zlých skutků, které spáchal, a jedná podle práva a spravedlnosti, sám sebe zachrání. Neboť proto, že se bál a odvrátil se od všech svých nepravostí, které spáchal, jistě bude živ a nezemře.“

2. čtení – Flp 2,1–11

Bratři! Jestliže je u vás trochu křesťanské snahy druhé těšit, trochu láskyplného povzbuzení, nějaké duchovní společenství a trochu srdečné účasti, dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny pojit jedna láska, že budete svorní a jednomyslní. Nic nedělejte z hašteřivosti nebo touhy po prázdné slávě, ale z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých.

Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium – Mt 21,28–32

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu:

„Co soudíte o tomto případu: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: ‚Synu, jdi dnes pracovat na vinici.‘ On odpověděl: ‚Mně se nechce,‘ ale potom toho litoval a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: ‚Ano, pane,‘ ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?“

Odpověděli mu: „Ten první.“

Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale nevěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a nevěřili jste mu.“

Boj na nebi...? Co se vlastně stalo?

Nejde o pouhá slova, ale o skutečné události. Kdo by nechtěl proniknout ke skutečnostem, které nám dávají tušit Zjevení svatého Jana? Protože však nebe je již budoucí přítomnost, nesmíme zde myslet v časových dimenzích.

Na nebi nastal boj mezi anděly, protože někteří se sdružili kolem Satanaela,⁽¹⁾ jiní kolem Michaela. Hříchem padlých andělů je *pýcha*.

Jaký je rozdíl mezi tvory?

Písmo svaté je mnohem hlubší než pouhá slova, která čteme. Obsahuje totiž Boží tajemství. Pod vedením Ducha Svatého pronikáme do nich stále hlouběji. Všemohoucí Stvořitel stvořil nejprve anděly a pak lidi. Lucifer měl mezi anděly knížecí plnou moc, aby vedl celé stvoření. Tito andělé nejsou ještě v nebi, které chápeme jako stav dokonalé lásky (nebe není zeměpisné místo), která vrcholí patřením na Boha. Kdyby totiž byli již v nebi, nemohli by již zhřešit. Měli sice od Boha milost jeho lásky tak jako my. Tak jako my však mohli také zhřešit a mohli podle svého svobodného rozhodnutí odpadnout, i když byli plni božského světla. Mohli poznávat Boha, ale zatím pod závojem víry. V tomto zjevení poznávali Boha jako nekonečnou lásku a poznávali také, že je Bůh z této lásky od věčnosti vyvolil tak jako nás.

Nyní však je jim ukázáno něco více. Spatřili v zjevení Ducha Svatého znamení Marie a Dítěte jako ještě větší lásku.

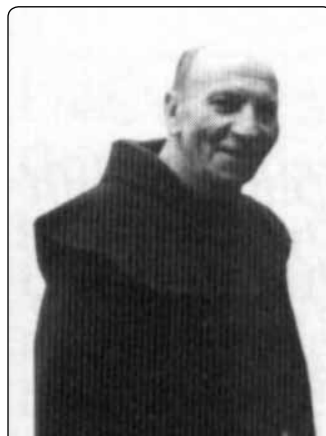
Co bylo příčinou boje?

Dříve než Bůh stvořil zemi, dal andělům poznat svůj plán o budoucím stvoření světa. Poznali, že Boží Syn se snížil k lidem, že Maria je největší z tvorů a je povolána, aby ho počala a porodila. Bůh ukázal andělům, že ačkoliv jsou větší a silnější než lidé, mají Marii, Ježíši a lidem sloužit. A zde začíná boj. Každý z andělů poznává, že nemůže být Bohem. Někteří se vzepřeli proti tomu. Znamení Ženy a Dítěte se stalo znamením rozlišení duchů: rozhodují se buďto pro nebe, nebo pro peklo, podobně jako je tomu u nás.

dý z andělů poznává, že nemůže být Bohem. Někteří se vzepřeli proti tomu. Znamení Ženy a Dítěte se stalo znamením rozlišení duchů: rozhodují se buďto pro nebe, nebo pro peklo, podobně jako je tomu u nás.

Co působí pýcha?

Podrobnosti hříchu andělů neznáme. Pravděpodobně – jako u každého hříchu – dochází k odepření lásky a odmítnutí Boží vůle. Teologové jsou přesvědčeni, že se jednalo o hřích pýchy. Ve všech hříších je totiž obsažena skutečnost, že někdo dává přednost své vlastní vůli před vůlí Boží. Pýcha jde po této cestě až do konce a činí ze sebe střed světa. Protože andělé měli uctívat Boha v lidské podobě a dobrovolně sloužit lidem, cítil se nejvýše postavený anděl poníženy. Jeho závist a nenávisť vedl k neposlušnosti a v té ho ná-

Eugen Mederlet OFM

sleduje třetina andělů. Ale Hospodin řekl: *Protože ses pokládá za Boha..., budeš svržen do jámy* (Ez 28,6). Provedení rozsudku je svěřeno andělům, kteří zůstali věrní, a Michael je pozdvížen na nového vůdce andělů, který má provést vynesený výrok. Odbojní andělé jsou sraženi, protože jejich volba je konečná. Nemají již ve světě andělů pražádnou moc. Znamená to, že byli svrženi z nebe na zem. Tak se země na *krátký čas* stala místem, kde Satan a padlí andělé mohou dále působit. Lidem dává Bůh stále novou příležitost, andělům nikoliv.

Těm andělům, kteří setrvali v lásce Boží, bylo dovoleno,

aby patřili na Boha, což je podle Božího plánu spásy také naším cílem.

Kam byla svržena třetina hvězd?

Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem (Zj 12,4). Hvězdy jsou v Písmu svatém symbolem andělů. Drak Lucifer strhl tedy s sebou třetinu andělů na zem. Berou s sebou nabídnutou lásku a mění ji v nenávisť vůči Marii a Dítěti, tedy vůči Bohu, který jim podle jejich soudu způsobil takové „ponížení“. To je jejich záhuba, hřích nevěry, hřích Antikrista. Antikrist je ztělesněním Satana. Podobně jako onen drak jde na zem a dává přijít šelmě, Antikristu, a druhé šelmě ze země (Zj 13). Máme před sebou poslední stránky Pisma svatého, které popisují totéž, co první: ... *Neprátelství stanovím mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím* (Gn 3,15). Zde je had proti Ženě a Dítěti, a tady drak proti stejnému znamení Ženy a Dítěte. Tyto obrazy jsou rámcem celého spásného zjevení, jsou pozadím celých lidských dějin, dějin nebe a země.

Co to znamená světový zákon?

Všude se jedná o tajemství Boží lásky. Když Bůh říká, že stanoví nepřítelství mezi tebou a něčím, neznamená to, že musíš nutně udělat to nebo ono, nýbrž je to výzva: „Přijmi moji lásku!“ To má být světovým zákonem. Přesto ti nechává možnost, abys jeho nabídku odmítl. Vydal nám dokonce vlastního Syna a připustil, abychom ho přivedli na kříž. Had přichází ze zadu k patě. Podlé démonické síly padlých andělů vedou až k smrtelnému kousnutí do paty a „Výhonek“ umírá na kříži za naše vykoupení. Stejná pata však drtí Hadovu hlavu. Celé dějiny spásy je možno převést na společného jmenovatele: Tím, že Had přivedl Krista na kříž, je sám poražen. Protože my víme, že Kristus vstal z mrtvých. Jak je to božské! Na tom nic nemění

Stvoření andělů (reliéf z 11. stol., katedrála v Salernu)

ani poslední cukání Hada, který chce pomluvami a lži odbyť zmrtvýchvstání jako beduínskou pohádku.

Co znamená toto nepřátelství?

V tomto slově o jím stanoveném nepřátelství je obsaženo to, o co Hadu vlastně jde. On nechce pouze svést Adama a Evu a učinit tyto dva lidi nešťastnými. Každá další kořist mu působí potěšení a je podnětem jeho nenávisti. Ale i to je málo. Bůh chce ukázat, že po svržení a po stvoření světa měl ďábel již s člověkem svůj plán. On a jeho padlí andělé zůstávají totiž nesmírně inteligentní. Vědí, že všechno dopadne na „Výhonek“ – Ježíše Krista, pokud se jim podaří přivést člověka do hříchu a odmítní Boha.

Kdo byl Had v ráji?

Když byl stvořen člověk, byl Had již v ráji. Jan ho viděl jako draka, který má rudou barvu podobně jako Duch Svátý. Ale zatímco Duch Svátý je jen trvalá láska, Lucifer dosadil místo lásky sebelásku a proměnil ji v nekonečnou nenávist. To, co mohl dát v lásce svobodně, obrátil proti Bohu. To je nepochopitelné tajemství, před kterým musíme s úctou a klaněním stát... tajemství **svobody**. Není lásky bez svobody! Dobrovolná láska je svobodný souhlas, nikoliv přinucení.

Svržením andělů vznikla strašná rána v organismu říše duchů. Harmonie světa byla porušena. Bůh chtěl tuto ránu zahojit tím, že stvořil lidi s tělem a duší. Posvěcující milostí jim vlil do duše nadpřirozený život. Povolal je k tomu, aby zaujali místo po odbojných andělech. Svou láskou a příklonem k Bohu se měli stát rovni andělům.

V čem spočívalo pokušení?

Ale právě pro tento dar, který byl dán jen lidem, vsadil drak a svůdce všechno na to, aby lidem zabránil znovu obnovit tvorstvo. Přivedl naše prarodiče do

pokoušení svými sliby, že budou jako Bůh, jestliže neuposlechnou a budou jíst ovoce ze stromu poznání. Jeho porazila pýcha, i člověka má zničit pýcha. O ženě věděl, že je vstupní branou dobrého i zlého. Proto pokoušel Evu v podobě hada. A ona propadla pokušení být jako Bůh. A s ní padl i muž, který je stejného těla a stejné vůle jako ona.

Jak se nás může týkat Adamova vina?

Adam nebyl jakýkoliv člověk. Byl to člověk, který zastupoval všechny. Andělé byli totiž pokoušeni jednotlivě, protože u nich neexistuje pohlaví ani plození a potomstvo. Byli stvořeni všichni celí přímo od Boha na rozdíl od lidského rodu. Každý odpadlý anděl učinil sám za sebe své rozhodnutí. My lidé jsme však spolu spojeni, protože jsme byli přivedeni k životu skrze lidi (jen duši stvořil přímo Bůh). Tak jsou všichni lidé zapleteni do Adamova hříchu. Ale jak se mohl jeho hřích týkat nás? Solidaritu mezi lidmi dovedeme pochopit. V malých společenstvích o ni lidé usilují (v rodině, společenství, v národě). Čím přehled-

Archanděl Michael

nější je obraz společenství, tím silnější je smysl pro společné. Nejvzdálenější je toto vědomí při dosud nenarozeném životě. Ale Božím oku nikdo není vzdálený. On vidí celý rod, v němž každému stvořil život.

Co je dědičný hřích?

Lidský rod byl kdysi zajedno s Bohem. Adam toto spojení s ním zrušil. Jeho potomci se narodili jako příslušníci již padlého společenství, pro které bylo nebe zavřeno, dokud nebude spojení s Bohem obnoveno. Naděje na záchranu otevřel Bůh již v ráji, když mluvil o Satanově porážce (Gn 3,15). Víme, že výkupná smrt Ježíše Krista nám zno-

L. Giordano: Archanděl Michael poráží Satana

vu otevřela bránu nebe. Protože jsme po Adamově pádu přicházeli na svět pouze v přirozeném životě – bez nadpřirozeného života posvěcující milosti v duši, vězeli všichni, kteří od něho pocházejí, v **dědičném hříchu**. Každý tuto milost může opět získat, ale na svět přichází bez tohoto života.

Věděl Bůh, že člověk zhřeší?

Ano, od počátku, a přesto nám daroval svoji lásku. Jeho Syn se stal člověkem. Vydává nám svého Syna, vydává nám sám sebe, protože Otec a Syn jsou jedno.

Kdo je jako Bůh?

V boji mezi láskou a nenávistí stojí za námi **archanděl Michael**. Luciferův nástupce byl první anděl, který vystoupil proti odbojným andělům temnoty provoláním: **Kdo jako Bůh?** Tehdy většina andělů přijala rozhodnutí, že vstoupí do služeb dějin spásy. Proto jsou podle listu Židům služebnými duchy, kteří souhlasili s přijetím služebného poslání. To je jejich meč v boji proti Satánovi, který smí nyní zůstat na zemi až do Kristova návratu. V podstatě vzato je Satan již v pekle, protože peklo je stav nenávisti. Tento stav musí být stavem nesmírného utrpení, protože každý tvor, i ďábel, touží svou přirozeností po Bohu. V našem srdci probíhá boj s ďáblem dále. V nitru každého člověka padne rozhodnutí. Bůh je Bůh! Věřme této Lásce! Můžeme dělat něco jiného než se mu klanět. Jemu, který ve své lásce a moudrosti měl všechno v plánu? Nemáme právo ustavičně dělat komentáře, neboť kdo z nás je jako Bůh?!

Podle Písma se objeví mezi námi Antikrist jako člověk, nikoliv jako démon, ale bude Satanem podporovaný. Kristus však přijde se svými anděly, aby ho porazil.

Podle Ewig 9 + 10 /1996

(1) Po odpadu od Boha ztrácí se z tohoto jména přípona *el*, protože znamená spojenectví s Bohem

Dotěrné zlo

To, co napsal biskup Fulton Sheen před čtyřiceti pěti lety, může být napsáno i o dnešní době. Jen statistiky by byly ještě otřesnější.

Každý 17. obyvatel Spojených států trpí nějakou duševní chorobou. Každé druhé nemocniční lůžko představuje takovou nemoc. Podle nejnovějších statistik 10 % školní mládeže v New Yorku je emocionálně labilní. Není tomu ještě 30 let, co H. G. Wels a jiní falešní proroci vystupovali s klamným optimismem, že v dohledné době budeme šťastní a s hospodářskou prosperitou naše blaho poroste. Na náboženství se nahlíželo jako na jakýsi druh služby nemocným. Musí se o nemocné starat tak dlouho, dokud vědecký pokrok nebude schopen sám převzít tuto péči. Bohužel to zvíře, které se mělo vyvinout v boha, se stalo šelmou ještě dříve, než se stalo člověkem.

V jednom vyprávění klade Georges Bernanos jedné osobě tuto otázku: „Pernichone, věříš v peklo?“ Dostane tuto odpověď: „Podívej se, nemusíš chodit daleko; můj dům je peklo.“ Kdysi

se mělo za to, že cesta do pekla vede někam dolů. Nyní však je tato „cesta v nás“, je v hrudi člověka. Za zdravějších dnů to člověka nutilo, aby se ze svých vin zpovídal a vyznával své hříchy. Pak usiloval o to, aby se ze svých chyb a hříchů polepšil.

Nyní však je veden k tomu, aby se choval jako kloaka, do které se stále vlévá nový neřád. Hlásá se, že uzdravení je možno dosáhnout analýzou stojatých vod, které vycházejí z podvědomí. Ale ve většině případů se tím způsobem zachrání člověk tak málo, jak může analýza vody zachránit tonoucí loď. Dřívější základ očištění od zlého se dnes změnil v jakýsi druh zvědavosti: lidé mají radost ze svých vlastních zvratků, podobně jak to stojí v Písmu, kde se mluví o „psu, který se vrací k tomu, co zvrátil.“ Odkud pochází ten velký zájem o zločiny? Jak je to možno psychologicky vysvětlit? Je skutečností, že televize ukáže za rok více zločinů,

než se jich může stát v šesti největších amerických městech. Ve vysílání pro děti je každou třetí minutu nabízeno nějaké ohrožení nebo násilné jednání. I když nakonec zasahuje v takové podívané také policie, program zprostředkuje jen polovičatou spravedlnost. Dnes platí člověk za naivního, jestliže projeví překvapení nad množstvím zla ve světě. Tento všeobecně velký zájem o zločinnost je důsledek jedné věci: dotěrnosti zla. K tomu přistupuje, že zlo vystupuje zvláště působivým způsobem. Odhlíží se od osobnosti pachatele a dělá se z toho záležitost nikoliv osobní, ale sociální, aby se tím aspoň na chvíli ulehčilo vlastnímu svědomí. V Číně platí přísloví: „Byl jsem nešťastný, že nemám boty. Pak jsem spatřil člověka, který nemá nohy.“ Když se díváme na zločiny druhých, zvykneme si na myšlenku, že ve srovnání s nimi nejsme ještě tak zlí. Dokonce bychom mohli ještě platit za ctnostné!

Moderní člověk je nahý. Oblékli ho falešní proroci. Ti mu hlásají, že starý šat jeho mravnosti už vyšel z módy. Ale žádný nový oděv, který nosí, není

s to zakrýt jeho nahotu, působí mu jen ještě větší svizel. Podle slov Dorothy Sayersové stal se dokonce pyšný a intelektuálně líný člověk slepý k vlastním hrubým chybám tím, že se zabývá jen politickým zlem.

Přesto tato dotěrnost zla není důvodem k zoufalství. Lidé se zdravým duchem vidí východisko. Kdyby psychiatrie dávala absolutní odpověď na problematiku zla, nemohl by existovat žádný abnormální psychiatr, ale to nikdo ani nepřipouští. To by museli být psychiatři takovým stabilizačním faktorem, jakým byli v jiných dobách světcí. Kdyby zlo bylo jen důsledkem ekonomických poměrů, pak by nemohli být právě mnozí bohatí tak nevýslovně krutí. Kdyby sexuální uvolněnost a nevázanost měla být lékem, pak by se mravně nezřízený člověk nemohl stát tyranem a nebyl by společností na obtíž. Spíše si musíme přiznat, že zdrojem všeho zla je samo lidské srdce. Jestliže začneme zlo uklízet především odtud, opět se vrátíme k Bohu a budeme prosit o odpuštění, vrátí se nám záhy i duševní zdraví.

Podle Ewig 9+10/1996

Křesťané ve Svaté zemi jsou trvalým terčem islámské nenávisti

Oficiální strážce svatých míst ve Svaté zemi františkán Pierbattista Pizzaballa, který nastoupil svou funkci v roce 2004, si trpce stěžuje na rostoucí útlak, který musí snášet křesťané ze strany palestinských islamistů. Úřady na žaloby prakticky nereagují.

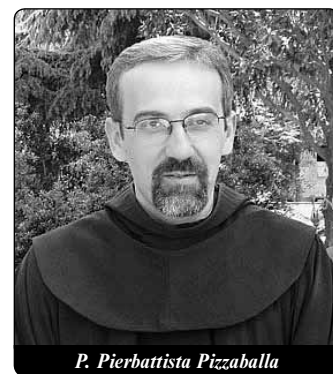
Čtyřicetiletý dynamický a energický františkán je dalek toho, aby pokojně žil a diplomaticky mlčel. Největším problémem Vatikánu nejsou obtíže s Izraelem. „Každý den, opakují, každý den jsme svědky, jak naše společenství jsou utiskována ze strany islámských extremistů v této oblasti. A pokud to nejsou lidé z Hamasu nebo džihádu, pak jsou to spory s nepřekonatelnou bariérou palestinských úřadů, které provinilce nestíhají ani netrestají. Jsou přípa-

dy, že těchto činů se dopouštějí sami agenti policie Mahmuda Abase a milicionáři Fatahu, kteří by měli vystupovat na naší obranu.“

Františkány ustanovil jako strážce ve Svaté zemi papež Klement VI. v roce 1342 a jejich úkolem je reprezentovat a hájit zájmy Svatého stolce ve Svaté zemi. Ale již od počátku bylo novému kustodovi jasné, že hlavní problémy jsou jiné: „Zde je seznam 93 případů příkoří různého typu, kterých se muslimo-

vé dopustili na křesťanech jen v oblasti Betléma v letech 2000 – 2004. Sestavil je Samir Qumsieh, ředitel Al Mahdehu, malé televizní stanice, která se stala hlasem našeho společenství, ale s velkými těžkostmi. V posledních týdnech jedna banda z Bet Sahuru, kde bydlí a kde má Samir Qumsieh úřadovnu, usiluje připravit ho o pozemek, na kterém chce postavit vysílač k širšímu pokrytí oblasti signálem.“

Ze situace je jasné, že se zde sleduje plánovitě jeden cíl: do-

P. Pierbattista Pizzaballa

sáhnout toho, aby se křesťané vystěhovali ze Středního východu. To se týká Koptů z Dolního Egypta, Asyřanů a Chaldejců z Iráku a částečně i maronitů v Libanonu. Ale především křesťanů z Izraele a Zajordánska. „V roce 1948, kdy vznikl nový izraelský stát, tvořili křesťané 14 % populace, nyní byl tento podíl redukován na 2 %. Je nás

už jen 170 000, z toho 80 000 katolíků. 60 % z nich bydlí v Izraeli, zbytek na územích okupovaných od roku 1967 včetně západního Jeruzaléma," připomíná kustod.

Samir Qumsieh nám dal k dispozici kopii seznamu z Betléma. „Je jen neúplný, protože během posledních 12 měsíců jsem registroval četné případy dalšího násilí.“ Je to odvážný člověk. Bojuje také proti dalšímu šíření mešit v oblasti Betléma. „Jejich muezini křičí ze svých minaretů stále hlasitěji v blízkosti křesťanských kostelů. Je to provokace. Tam, kde kdysi zněly zvony, nyní je slyšet jen muslimské modlitby šířené tlampači puštěnými na plno.“ Apoštolský nuncius Pietro Sambì radí, aby byl rozumný: „Mohli by tě zabít!“

Seznam přináší otřesná svědectví: znásilnění, únosy, loupeže, uloupení pozemků, obsazení domů a především urážky, jejichž počet stále více roste.

Šestnáctiletá Rawan William Mansourová z Bat Sahur byla znásilněna čtyřmi milicionáři Fatahu. I když byl případ ohlášen, nikdo z nich nebyl postižen. Rodina byla donucena vystěhovat se do Jordánska, aby se vyhnula pomstě. Rok předtím dvě sestry z rodiny Amre (17 a 19 let) byly zastřeleny ranami z pistole ozbrojenou skupinou, která patří k palestinským úřadům. Důvod: údajně se dopustily prostituce. Autopsie však prokázala, že obě byly panny, které však byly při výslechu týrány tak, že je trýznitelé před popravou pálili zapálenými cigaretami. Je zde mnoho dalších případů, např. 140 násilných vyvlastnění půdy, které provedly islámské skupiny a agenti policie. Samir připravuje knihu „Rasismus v praxi.“ V roce 1950 bylo v Betlémě 75 % křesťanů, dnes je jich už jen 12 %. „Bude-li to tak pokračovat, za dalších dvacet let tu nezbude nikdo.“

*Podle Corriere della Sera
4. září 2005*

těžích a turnajích prověřovala zdatnost, obratnost svých rytířů na jedné straně a vyspělost, ušlechtilost a vytříbený vkus umělců na druhé straně. My jsme ovšem na své cestě k pokroku a k domnělému osvobození člověka došli od té doby tak daleko, že pokládáme za potřebné soutěžit nikoliv v tom, co člověka zušlechťuje a zhodnocuje, ale co je projevem jeho zvrácenosti, nevázanosti a žalostné degradace lidské důstojnosti. Ideologie: „Všechno, co nám působí potěšení, je dovoleno“ je velmi zrádná a nebezpečná. Je jeden bod, kde se protínají oba morální hurikány, ten nový z televizní show a onen z jihu USA: hyeny, které loupi a vraždí v postiženém New Orleans, to nedělají se sebezapřením, ale uspokojují své choutky s velkým potěšením. A proč ne? Jestliže už neplatí šesté přikázání, proč by měla platit ta sousední: páté a sedmé?

Nejzávažnější na celé věci není to, že někdo tak zcestný druh „zábavy“, při které lidé staví o závod na odiv to, za co se normální člověk z hloubi duše stydí, vymyslel a zrealizoval, ale skutečnost, že se tato podívaná setkává s takovým přijetím a tak širokou aktivní spoluprací, která navíc není nijak levná, že společnost to přestala vnímat jako drzou urážku, když si někdo dovolí přijít s tak lidsky krajně nedůstojnou nabídkou. Druhá neméně smutná skutečnost je ovšem ta, že ti, kterým zbylo v nitru něco z lidského studu, vkusu a mravní odpovědnosti a kteří nutně trpí při pohledu na takový stav věci, nemají v této moderní demokratické společnosti prakticky účinné zastání.

Tento morální úpadek nevznikl ovšem přes noc. Je to mimo jiné výsledkem dlouhodobě organizované „výchovy“, jakou podstupují třeba nevědomky, ale dobrovolně všichni ti skalní diváci, kteří pokládají za svou

povinnost či právo den co den usednout před obrazovku a otevřít smysly i srdce dokořán jejímu systematickému otupujícímu působení. Tato převýchova se uskutečňuje trpělivým a vytrvalým dávkováním opiátů zaměřených na katastrofální **erozi svědomí**. Vysoce účinný „pastorační plán“ zla, jehož jsme svědky, překračuje vynalézavost samotného člověka a hovoří neklamně o evidentním působení geniální inteligence padlého anděla. Kličky bez úhony mezi léčkami telemédia je náročné i pro vyspělého křesťana.

V reality show je navíc nové to, že nezůstává omezena pouze na obrazovce. Stává se jako by dotěrně a podlézavě všudypřítomnou i v jiných médiích a především na internetu. Je podlým útokem na čistotu a mravní uvědomělost a odpovědnost mládeže a představuje nesporně novou výzvu pro katolické křesťany. Je to především výzva ke zpytování svědomí. Je naše úsilí a podnikavost při šíření Božího království úměrná tomu, co vynakládá pro své království Satan a jeho spojenci? Protože dobře víme, kde má zlo své kořeny, nemůžeme spoléhat pouze na lidská opatření. Kdysi se Církev naléhavě modlila: „*Všemohoucí věčný Bože, jenž jsi spásou všech a nechceš, aby někdo zahynul, pohleď na duše svedené ďábelskou lstí, aby bloudící srdce odložila zvrácenost, vzpamatovala se a vrátila se k jednotě tvé pravdy*“, modlila se „*aby Bůh očistil svět od všech bludů*“, modlila se „*za pohany, aby všemohoucí Bůh odstranil nepravost z jejich srdcí, aby zanechali model a obrátili se k Bohu živému a pravému a jeho jedinému Synu Ježíši Kristu, aby je přidružil ke své svaté Církvi*.“ Nyní se všechny tyto modlitby omezily na prosbu: „Aby nevěřící žili podle svého svědomí a poznávali pravdu.“⁽¹⁾ Je možno spoléhat na svědomí člověka, které je v současné době vystaveno tak silnému nátlaku smě-

rem k autonomii a relativismu, jehož všemocným zastáncem se stalo veřejné mínění, přičemž stále více se ztrácí z horizontu majáky, podle kterých by bylo možno se orientovat? Ostatně i terorističtí sebevrazi jsou přesvědčeni, že jednají podle svého nejlepšího svědomí, a naše společnost je svou přímo manifestační demoralizací v tomto přesvědčení jen utvrzuje.

Naším nezastupitelným posláním však je přivést všechny lidi k poznání jediného pravého Boha a Spasitele Ježíše Krista. To, co si vykládáme jako otevřenost světu, představuje ve skutečnosti uzavřenost, když se smiřujeme s tím, aby si nevěřící hledali ke spáse svou vlastní cestu, zůstávali bez Krista, a když si necháváme jen pro sebe dary jeho milostí, které připravil a rozděljuje ve svátostech své jediné Círky a které jsou tak naléhavě potřebné pro záchranu každého člověka.

Exploze zla není důvodem k malomyslnosti, právě naopak, měla by být explozí naší důvěry, protože když se tak rozmohl hřích, o to více se může projevit také Boží milost. Proti cílevědomým nástrahám mocného Nepřítele musíme postavit sílu cílevědomé, neustávající a naléhavé modlitby plné důvěry k dobrotivému Ježíši. Je třeba vytrvale a společně útočit prostřednictvím Panny Marie na jeho milosrdné Srdce, aby konalo v naší době a v naší zemi velké zázraky obrácení. Jak bychom dnes mohli ztratit drahocenný čas prázdnou a jedem prošpikovanou televizní podívanou, když je tak naléhavě třeba dělat to, co dělali kdysi naši předkové: naplnit čas společnou modlitbou a společnou četbou Písma svätého, abychom stále lépe poznávali jeho slovo, posilovali svou důvěru v jeho dobrotivou moc a pomáhali těm, kteří strádají tak velkou duchovní nouzí.

⁽¹⁾ srov. velkopáteční modlitby Římských misálů

-red-

Svatý Jeroným - učitel slova

(* kolem r. 347 - † 420; svátek 30. září)

„Můj nejdraší bratře! Prosím Tě, neznamená to mít již zde na zemi nebe, když žijeme mezi takovými spisy, rozjímáme o nich, jen je studujeme, jen o nich bádáme?“

(Sv. Jeroným sv. Pavlu v Noly. Dopis 53,10)

Co nám může ještě dnes říct církevní Otec, který odložil své pero před více 1500 lety? Papež Benedikt XV., který mu věnoval celou encykliku (*Spiritus Paraclitus*, 1920) ho nazývá, „největším učitelem, kterého Bůh daroval (Církvi) k výkladu Písma svatého“, a zdůrazňuje, že tento světec „skrže své spisy, které září celým světem jako prameny světla, hovoří ještě dnes velmi hlasitě“ (SP 83). A skutečně, svým hlavním dílem *Vulgáta* nám zanechal dodnes pro celou Církev směrodatné vydání Bible užívané především velkými teology a světcí. Také jeho zásady a metody používané v práci s Biblií představují ještě v dnešní atomové době základ církevních směrnic pro práci s Božím slovem (DV). Kromě toho byl ještě před svatým Benediktem průkopníkem západního mnišství, především pro ženy. Platil za horoucího mariánského ctitele, který velmi přispěl k správnému pochopení Panny Marie. Konečně je mostem mezi západní a východní církví, protože seznámil Západ s významnými světcí Východu (sv. Atanášem, sv. Řehořem Nysánským).

Doba, ve které žil Jeroným, není tak zcela nepodobná naší době. Epocha stěhování náro-

dů byla poznamenána velkou nejistotou ve víře, velkými rozpory uvnitř samotné Církve a rozpadem starých norem a hodnot, ale také velkou řadou významných světců, které Bůh daroval Církvi jako stěžejní pilíře víry.

Náš světec se narodil pravděpodobně roku 347 ve Stridonu. Jeho otec byl katolík, majetný, ve víře nijak zvláště horlivý, a nazval svého syna Hieronymus (Svaté jméno). Podle tehdejších obyčejů však nebyl Jeroným po narození pokřtěn, nýbrž jen zapsán do seznamu katechumenů. Jako dvanáctiletý mohl se svým nejlepším přítelem Bonosusem odejít do Říma na studium. Ve velkoměstě, jehož neřesti mohl později názorně popisovat na základě své vlastní zkušenosti, vedl skutečně nespořádaný studentský život, který ho nicméně víře neodcizil. Jako 18letý se rozhodl požádat o křest, který přijal o Velikonocích r. 366. Se svým přítelem pak podnikl studijní cestu do Galie a tato cesta dala jejich životu nový směr: v Trevíru se seznámili se sv. Atanášem, který zde byl ve vyhnanství, a poprvé uslyšeli něco o mnišství a pouštních otcích a poznali tak své pravé povolání. K velké nevoli svých rodičů se rozhodli, že začnou v syrské poušti poustevnick-

ký život. Bonosus si zvolil neobydlený ostrov. Jeroným se však dlouho nemůže rozloučit s oblíbenými pohanskými knihami z antiošské knihovny a nemůže se rozhodnout k následování svého přítele. Tu ho přepadla smrtelná horečka. Na smrtelné posteli spatřil sám sebe v nebeském vidění před soudnou stolicí Boží a velice lituje, že svou horlivost věnoval všemu možnému, jen ne Kristu. Když se probudil uzdravený, ihned se rozhodl stát se konečně mnichem a místo dosavadních oblíbených autorů začít studovat Písmo svaté. „Od té doby,“ jak později napsal, „četl jsem svaté knihy s takovou horlivostí, jaké jsem při čtení knih od smrtelníků nikdy nezažil.“

Písmo svaté je mu útěchou a útočištěm i v bojích, které prožíval jako poustevník a které ho přivedly málem k zoufalství. Ale byl velice rozhořčen jeho nesrozumitelným a přímo příšerným tehdy běžným překladem. Ubohá Bible! Takto že mluvil Bůh k světu?

Odvážná myšlenka naučit se hebrejsky, aby mohl číst Starý zákon v originálu, sklídila u Jeronýmových spoluobratřů té doby, kdy mezi Církví a Synagou byla nepřekonatelná propast, jen výsměch a nedůvěra. Našel však

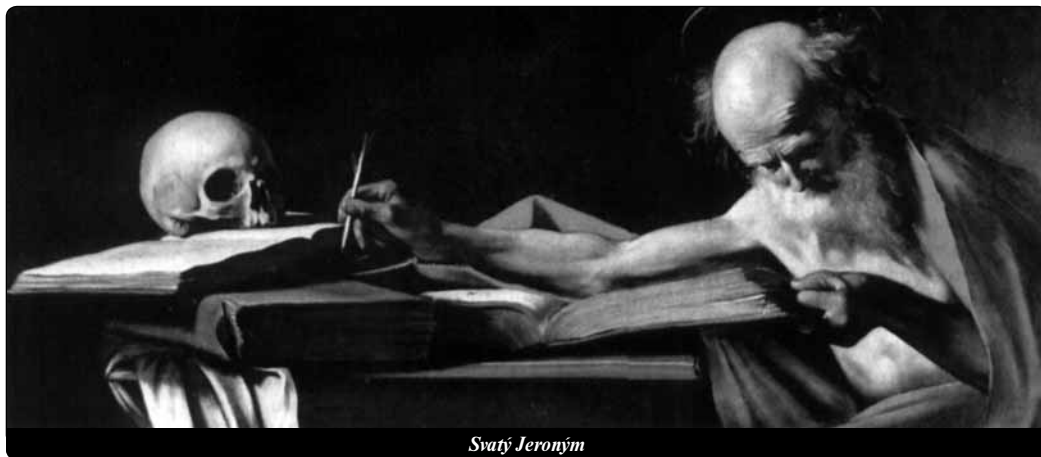

Jeskyně u Betléma, ve které žil sv. Jeroným

jednoho mnicha židovského původu, který byl ochoten ho vyučovat. Aby tímto studiem nevyvolal pozdvižení, představoval je jako formu askeze a umrtvování před pokušeními. „Nevýslovné námahy“ a „trpká učednická léta“ (Dopis 12,5) byla korunována úspěchem. „Slepé oči“, které nemohly vidět Boží slovo kvůli tvrdé řeči (Dopis 2), byly otevřeny pro „rozkoš, že mohl poznat Boží moudrost a vstoupit do jeho svatyně“ (Dopis 30,12).

Neúnavné studium, pší pouť po posvátných místech Palestiny a čilá výměna dopisů s velkými učiteli jeho doby (jako sv. Řehořem Naziánským) zformovaly tohoto mnicha, který byl mezitím vysvěcen na kněze (380), ve vyhledávaného biblického odborníka, a to i přes jeho těžký zrakový neduh. Papež Damasus (366–384) ho povolal do Říma jako sekretáře a poradce a pověřoval ho stále významnější bibličnou prací (výklady podobnosti, korektura překladů evangelií). Zde poznal také Bohu zasvěcené panny a vdovy, které se pod jeho vedením nadšeně vrhly do studia hebrejštiny a vybraly si ho za svého „spirituála“. Svou nekompromisní kritikou zlořádů mezi římským klérem si však vytvořil mnoho nepřátel, kteří ho po smrti papeže přinutili, aby „setřásl ze svých nohou prach Věčného města“.

Po velké pouti do Svaté země usadil se trvale v Betléme a s pomocí významné Římanky Pavly zřídil jeden mužský a tři žen-

Svatý Jeroným

ské kláštery. V posledních letech svého života, která celá věnoval modlitbě, starostlivému a láskyplnému vedení klášterních společenství a vědecké práci, vznikl největší počet jeho spisů. Napsal především své hlavní dílo *Vulgátu*, první přímý latinský překlad Bible z hebrejského originálu. Této dnes pro jednotlivce nepředstavitelné práce se Jeroným ujal teprve po velkém váhání, ale prováděl ji vytrvale a s neklesající horlivostí až do své smrti (r. 420). „Neodpočívá ve dne ani v noci, buď to čte nebo píše,“ napsal o něm jeho host Postumi-

anus (Sulpicius Severus, Dialogy 1,9). To, co ho pohánělo, co viděl před očima, byla „drahocená perla jakožto vědomí, znalost Vykupitele a skrytého tajemství jeho života a zmrtvýchvstání“ (Komentář k Mt 13,45n). „Co jiného by ještě mohl být život bez vědy Písma svatého, skrze které poznáváme právě Krista, život věřících?“ (Dopis 35,7). „Neznat Písmo znamená neznat Krista“ (Předmluva ke komentáři Izaiáše). Přitom nezůstával pouze u intelektuálního vědeckého bádání. Styk s Božím slovem musí skrz naskrz proměnit

život a dělat čtenáře stále podobnějším Kristu.

Jeroným se nenarodil jako světec, ale měl velice obtížný charakter. „Všichni lidé at' mě pokládají za ničemného člověka, zcela pokrytého neřestmi, a to nechť je to nejmenší, co mě stihne za mé viny...,“ musel jednou pokorně přiznat (Dopis 45,1,6). Celý život bojoval s prchlivostí, ješitností a přikrostí a velmi častými pokušeními a hledal přitom stále útočiště v Písmu svatém: „Jestliže je něco, co uprostřed strádání a zmatků života může zajistit rovnováhu, tak je to podle mého

přesvědčení rozjímání o Písmu svatém a jeho znalost“ (Předmluva k listu Efezanům). Snad je to právě toto neúnavné úsilí, které je podstatou jeho svatosti a činí z něho účinného pomocníka při hledání správného způsobu jak zacházet s Božím slovem.

At' jsou jiní výmluvní a sklízí chválu podle svého přání, mně stačí mluvit tak, aby mně bylo rozuměno a abych v rozhovorech o Písmu svatém zachoval prostotu Písma svatého. (Dopis 36,14)

Z FuL 35 - 6/97
přeložil -lš-

Bratr Ephraim

„Bible je jedno jediné milostné psaní“

Chtěl bych vám nejdříve položit jednu nebo dvě otázky: Zaprve: Kdo má u sebe Bibli? Ukažte ji!... - Jen malá část.

A kdo čte Bibli každý den? Ale upřímně, prosím. - Jen malá část.

To znamená: Představte si nebo si prostě vzpomeňte, vy, kteří jste byli jednou v životě zamilovaní a byli jste odloučeni od osoby, kterou jste milovali! Dostávali jste milostná psaní.

Kdo už někdy dostal milostný dopis? - Tady už je podíl mnohem větší. - Je to jedna z nejkrásnějších věcí - být zamilován. A dostávat milostná psaní je něco velmi krásného. Když dostaneme milostné psaní, čteme ho znovu a znovu, čteme mezi řádky a mezi písmeny, mezi slovy. A říkáme: „Podívej se, on (nebo ona) použil toto slovo. Je to slovo, které používá normálně? Nebo za tímto slovem vězí něco hlubšího?“ A děláme to, co dělají teologové a co nazývají exegeze.

Bible je však, řekl bych, jedno jediné milostné psaní od začátku až do konce. Na počátku je Bůh, který sám vystupuje, aby skrze své Slovo tvořil. A toto Slovo je Kristus, Slovo Boží. Vidí, že všechno je dobré, a odpočívá. A toto odpočívání znamená:

raduje se z krásy, z dobra. Ano, jak je všechno krásné!

A pak přichází drama lásky. Následují mimořádné příběhy vášni, jsou zde vzdechy lásky skrze proroky. A také velepisně lásky a žalmy, kde Bůh vyzývá svůj lid, aby se vrátil. On je ten, kdo je zamilován a milující. A On je ten, kdo dává zaslíbení lásky, jestliže se obrátíš. A Bible končí slovy milostné nostalgie: *Přijď, Pane Ježíši, přijď, můj miláčku.*

Ano, bratři a sestry, máme zde milostné psaní adresované celé Církvi a celému lidstvu, ale také každému z nás. Máme milostná psaní, která nečteme nebo která nás nechávají chladnými. Svátý František měl přece jen pravdu, když říkal s pláčem: „Láska není milovaná.“ To znamená, že musíme nezbytně nahlédnout do Bible, která není jen nějakou knihou. Bible - to je bestseller. Je to na celém světě nejprodávanější kniha. Ale to nestačí. Musíme vstoupit do vztahu k těmto psáním, a uvědomit si, že jsou adresována osobně nám, a co je ještě neobyčejnějšího, tyto dopisy jsou velice životné. Tyto listy a tato písmena mají moc, která je zcela neobyčejná.

Je zde něco, co je obzvláště důležité, a to je předčítání Bo-

žího slova. Církev nás učí, že ve mši svaté se nám dostává nejen chléb v Eucharistii. Ježíš je přítomen také ve svém slovu. To nejsou jakákoliv čtení. Můžeme číst, abychom se vzdělali. Můžeme číst Starý nebo Nový zákon a často slyšíme jen první větu a poslední větu a uvědomujeme si, že tři čtvrtiny jsme přeslechl. Ale Ježíš říká: Vyvolám na tomto světě hlad po Božím slovu.

Pane, ke komu půjdeme, ty máš slova věčného života. Boží slovo je životné. V liturgii děláme procesi s Božím slovem. Svátý František Saleský organizoval procesi s Písmem svatým. Docházelo při něm k uzdravením.

Eucharistii můžete přijmout v roztržitém postoji. Můžete však také při ní prožívat neobyčejnou milost intimního styku s Ježíšem. Můžete nechat své srdce vzplanout láskou k Eucharistii. Můžete se nechat Eucharistií proměnit, nebo také ji prostě jen spolknout a myslet přitom na kuře v troubě. Nebo myslíte na to, co budete dělat v neděli odpoledne. Něco podobného se děje s Božím slovem. Jedno jediné slovo může změnit váš život. Boží slovo je jako dvojsečný meč. Dnes bychom řekli, že proniká až k atomovému jádru.

Může proniknout do naší duše, do našeho fyzického těla. Boží slovo je světlo a síla. Boží slovo je chléb, který sytí a současně probouzí hlad.

Maka Boží v Medjugorje vychovává lid. Vytyčila pět bodů, jak se stát svatým. Pět bodů, abychom byli opravdu věřícími křesťany:

- * růženec, který se modlíme srdcem,
- * svatá zpověď,
- * Eucharistie,
- * půst,
- * Boží slovo.

Objevují stále více, jak velice je v Bibli obsaženo všechno. Můžete číst žalmy a najdete v nich sami sebe. Jdu od jednoho objevu k druhému. V Bibli je všechno. Všechny zkušenosti, které lidstvo učinilo, nacházejí se

NIC MĚ NEMUŽE ODLOUČIT OD LÁSKY KRISTOVY

Osobní svědectví

Po dlouholetém životě bez modlitby, bez bohoslužby a bez víry a s mnohým blouděním pokusil jsem se jednou večer opět modlit. Ale moje hlasitě vyslovená slova se odrážela od stropu a od stěn zpět ke mně. Nemohl jsem proniknout k Bohu! Kvůli svým hříchům jsem byl ztracen, navždy odloučen od Boha, takové bylo moje přesvědčení a to mě přivádělo k zoufalství. Ten večer jsem nemohl usnout. Jen tak jsem otevřel Bibli, jedinou křesťanskou knihu, kterou jsem z mládí ještě měl. Můj zrak padl na následující místo:

A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubky a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu (Řím 8,38-39).

Tato věta mnou pronikla jako bouře. Slzy tekly nezadržitelně. Bůh se přede mnou neskrývá! Jeho láska se ode mne nikdy neodloučí! A náhle vyrazila z mých rtů slova, nikoliv mnou vytvořená, slova, kterým jsem nerozuměl, slova Ducha Svatého. Ale teprve když jsem je nezadržitelně vyslovil, plný štěstí a radosti, uvědomil jsem si, že se jedná o modlitbu, kterou jsem se naučil v mládí a na jejíž existenci jsem zcela zapomněl.

E. F.

v Bibli. Znal jsem jednoho profesora, voltairiánského agnostika, který se často vysmíval náboženství a říkal: „Bible je největší sbírka svinstva, jakou znám.“ Ale to souhlasí. Bible je plná zločinů a násilí, především nejrůznější modloslužby. Lidé, kteří přinašeli své děti jako oběti modle. Všechno, co lidé prožívají a zakoušejí, od odpadu od Boha až po důvěrný styk s ním, to všechno se v Bibli nachází. Bůh přichází, aby zasedl za stůl s hříšníky. Dává nám o tom mnoho příkladů: např. kající lotr a někdejší prostitutka Marie Magdalská. Nikdo není vyloučen.

Kromě toho, a to je opravdu obdivuhodné, Bible je jako mana. Víte, že mana na poušti měla chuť všech zamilovaných jídel. Tomu, komu nejvíce chutná vanilková zmrzlina, chutnala mana jako vanilková zmrzlina. Mana je přizpůsobena chuti každého člověka. Také Boží slovo přišlo z nebe. Je jen jedno slovo, jak to říká již Žalmista: *Jedno slovo vyslovil, a ta dvě jsem slyšel.* Boží slovo není jednohlasé, nýbrž mnohohlasé. Boží slovo mohou přirovnat k paprsku bílého světla, které když projde hranolem, rozloží se. Bílé světlo se skládá ze tří primárních barev, jejichž kombinace dávají tisíce, miliony barev. Na počítači můžeme dnes dokonce přijímat miliardy barev. Ale na tom není dost. V jednom slově je nekonečně mnoho barev. Je milion smyslů, které jsou ve vysvětlujícím slovu a odpovídají mnoha situacím.

Svatá Terezička mluví o skrytém smyslu Písma. Je to skrytý smysl ve všech místech Písma, která Terezička komentuje. To je přirozeně cesta k dětství. Vidíme zde malé děvčátko, které vlastně nic nečetlo. Známe onen příběh, když stála jednou s Celinou v obrovské knihovně a říká: „To by bylo něco, kdybych přečetla všechny ty knihy, kde vlastně stačí jediná kniha!“ Můžeme číst mnoho knih, ale musíme začít s tou nejdůležitější. Protože v Bibli máme řeč, kte-

rá nám dovoluje porozumět vědě, psychologii, sociologii, lidskému chování. To jsou miliardy barev, které nám nabízí Boží slovo. Jak velice je musíme milovat! Boží slovo musí být naším světem, naším přirozeným životním prostředím.

A Terezička nám v tom pomáhá. Terezie se narodila mezi dvěma stránkami Bible, jak to o ní řekl pastor Thomas Robert. Ale rodina Martinova žila jako malá buňka Církve. Sama Panna Maria byla doma v rodině Martinů, stejně jako svatý Josef a mnoho jiných biblických postav. To bylo její prostředí, její vztažné body, žila z nich. Kdo jsou modely, se

kterými se identifikují naše děti? Musíme dále předávat Boží slovo! To je ta největší služba, kterou můžeme prokázat svým dětem. Naše děti nemají žádné vztažné body.

Svatý Pavel říká, že křesťané mají vyvolávat u židů žárlivost. Ale často je tomu naopak. Když jsem se jednou v Jeruzalémě účastnil sabatu v jedné židovské rodině, kde se četl úryvek Písma pro daný týden, slyšel jsem, jak se děti ptají: „Tatínku, a co znamená to a to slovo...?“ Kladly otázky. – A tatínku, ještě jedna otázka. Tak je možno při obědě nebo večeri, kdy jíme chutná jídla, jíst také svitek proroka Ezechiela. A svitek se

stane medem, velkou sladkostí v ústech (Ez 3,1-3).

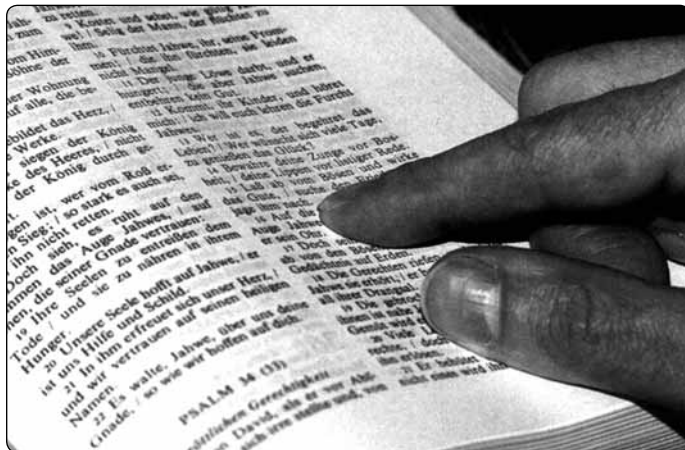
Matka Boží je Matkou Slova a já myslím, že žena v křesťanské rodině musí slyšet volání, které bych také vám chtěl poslat z této baziliky v Lisieux. Ženy jsou matkami slova podobně jako Panna Maria. Možná, že znáte ten obraz svaté Anny, na kterém Maria přináší Boží zákon, Boží slovo.

Volám všechny matky rodin: Je na vás, abyste při žehlení neseledovaly nějaký vyvětralý televizní program, nýbrž abyste si pustily kazetu, na které je nahráno Boží slovo. Máte zde k dispozici moc: učinit Boží slovo skutečně přítomné ve vaší rodině a předávat je vašim dětem. Můžete tím žít své děti. Dáváte jim očkování proti zlu, dáváte jim tak zbraň, útočnou i obrannou zbraň pravého věřícího.

Boží slovo je zdrojem mimořádného štěstí. Vzpomeňte si, jak se Ježíš setkal s emauzskými učedníky. Byli smutní. Ztratili Boha. Ztratili Mesiáše. A šli směrem do Emauz. Byli unaveni. Tu přišel Ježíš a cestou jim vyložil Písmo. A pak s ním byli u stolu a Ježíš lámal a žehnal chléb. *Nehořelo v nás srdce, když nám vykládal Písmo?* To vám přeji, bratři a sestry.

Musíme hledat tento požár lásky tím, že čteme milostná psaní! Neznám větší štěstí na zemi než studovat Písmo svaté, než žvýkat Písmo svaté, ve vnitřní modlitbě a spolu s Eucharistií. To je štěstí, kterého se křesťané strašným způsobem zbavují. Existuje určitý druh nechutenství ke slovu. Ale prosím vás ve jménu svaté Terezičky a ve jménu Církve, slibte mi, že se to změní! Že budete dávat svým dětem dobrou stravu, že jim budete pomáhat, aby se identifikovali s Písmem. Člověk je tím, co jí. Když jíme Boží slovo, stáváme se Kristem. To je pokrm který musíte dávat svým dětem: Tělo a Krev Krista a Boží slovo!

FuL 35 - 6/1997
překlad -lš-

Vyprávění ruského poutníka

Jeden mladý muž nastoupil vojenskou službu. Vedl si velice dobře a představení ho měli rádi. Dotáhl to až na důstojníka. Ale naneštěstí začal pít a nakonec se stal závislým alkoholikem. Dokud nepil, byl to výtečný důstojník, ale jakmile začal pít, ocitl se na šest týdnů ve vězení. Dlouho mu to trpěli. Pak si jednou dovolil v podnapilém stavu hrubá slova vůči veliteli, byl degradován a zařazen na tři roky mezi řadové vojáky.

Hrozily mu vysoké tresty, pokud nepřestane s alkoholem. Ale ať se snažil, jak chtěl, nedařilo se mu závislost překonat. Nakonec skončil u trestné roty. Nyní nevěděl, co má dělat.

Tehdy přišel do kasáren jeden mnich prosit o dar na stavbu kostela. Když se dostal do rozhovoru s naším přítelem, zeptal se ho, proč je tak smutný. Voják pojal k mnichovi důvěru a postěžoval si na své trápení. Mnich s ním pocítil soucit a vyprávěl mu toto: „Stejně tak se dařilo jednomu mému bratru. Pomohlo mu toto: Jeho zpovědník mu dal evangelium a poručil mu s velkou rozhodností, že kdykoliv ho přepadne chuť k pití, musí ihned přečíst jednu kapitolu z evangelia. Jestliže se mu bude chtít dále pít, musí číst další kapitolu. Můj bratr to vyzkoušel a v krátké době chuť k pití zcela zmizela. Už 15 roků nevezal do úst ani kapku alkoholu. Zkus to, uvidíš, že to pomůže. Mám evangelium. Jestli chceš, přinesu ti je.“

Ale náš přítel byl plný pochybností. Jestliže dosud nepomohlo jeho vlastní úsilí ani zvláštní léky, jak by mu mohla pomoci jedna kniha. Mnich se však nedal odbýt a druhý den mu přinesl evangelium. Náš přítel přečetl několik řádků. Jeho reakce byla: „To já nechci. Ne-

rozumím tomu, co je tu napsáno, a kromě toto nejsem zvyklý na církevní slovanštinu.“ Ale mnich se nevzdal. Řekl mu, že ve slovech evangelia je ukryta uzdravující síla, protože je v nich napsáno to, co řekl sám Bůh. „Nevadí, že tomu nerozumíš. Jenom pilně čti.“ Jeden svatý řekl:

Jestliže ty nerozumíš tomu, co čteš, ďáblové tomu rozumí a třesou se strachy. Opilost je přece od ďábla. A pak ti chci říct ještě toto: Svatý Jan Chryzostom napsal, že dokonce i skříň, ve které se uchovávalo evangelium, nahání duchům temna hrůzu, takže se neodvážejí ji přepadnout.

Konečně si náš přítel evangelium vzal, ale pak je uložil do skříňky a nakonec na ně zapomněl.

Ale když ho příště přepadla nezřízená touha po alkoholu, otevřel skříň, aby si vzal peníze, a jeho pohled padl na evangelium. Vzpomněl si na mnichova slova. Ta vzpomínka byla tak živá, že vzal knížku do ruky a začal číst Matoušovo evangelium. Z první kapitoly nerozuměl ničemu. Vzpomněl si na mnichova slova: „I když nic nerozumíš, jenom pilně čti!“ A začal číst druhou kapitolu. Na konci druhé kapitoly už rozuměl trochu lépe. To mu dodalo chuti a začal číst třetí kapitolu, když zazněla večerka a už nemohl jít ven do hospody. To se opakovalo několikrát. Než přečetl všechna čtyři evangelia, žádostivost po alkoholu zmizela a on našel pevnou vůli proti pití. Když to vyprávěl ruskému poutníkovi, bylo tomu již dvacet let, co se jeho rty nedotkly opojného nápoje.

Proměna se projevila i navenek. Tři roky poté, co přestal s pitím, stal se opět důstojníkem a nakonec velitelem. Nakonec se oženil a nyní se sna-

USMRCOVÁNÍ LIDSKÝCH ZÁRODKŮ JE NEMRAVNÉ

Biskup Gebhard Fürst z diecéze Rottenburg-Stuttgart prohlásil, že církev v otázkách biotiky nezastává žádnou „zvláštní morálku“. I neteologická zdůvodnění vedou k závěru, že lidem přísluší jejich lidská důstojnost na základě samotného lidského bytí. Proto je usmrcování lidských zárodků, terapeutické a reprodukční klonování naprosto nepřijatelné. Lidská důstojnost nezávisí na fázi lidského života. Život je darován Bohem jako nedokonalý život. Proto křesťané odmítají teorie, které hlásají na zemi dokonalý život pod jakýmkoliv podmínkami.

Církev se nestaví proti výzkumu, ale podporuje takové postupy, při kterých se respektuje a podporuje lidská důstojnost. Biskup kritizoval spolkovou ministryni Brigitu Zypriusovou, která upírá zárodka ve zkumavce lidskou důstojnost, protože prý tento zárodek se sám nemůže vyvinout v člověka. Podle biskupa podmínky prostředí jsou pro zárodek nutné, ale nepředstavují jeho sebeurčení. Lidská důstojnost je nedělitelná. Lidský zárodek je člověk a individuum od samého počátku. Dítě má právo na to, aby bylo porozeno, nikoliv vyrobeno. Rodičovství není výroba potomstva, nýbrž výraz mravního, sociálního a láskyplného vztahu.

IRÁCKÁ ÚSTAVA

Zatímco Západ chválí návrh nové irácké ústavy jako „demokratický dokument“, zůstává skutečností, že podle této ústavy budou křesťané v Iráku obyvateli druhého řádu. Diskriminováni budou také židé a ženy a všichni

neislámští jinověrci. Ženy a dívky jsou podrobeny mužům a bratrům, jinověrci jsou pouze trpěni. Náboženská svoboda této ústavy se rovná náboženské svobodě za „kulturní svobody“ komunistického režimu.

Mnoho křesťanů již opustilo Irák a tato emigrace dále pokračuje. Uchylují se také do severní autonomní kurdské oblasti, kde nacházejí o něco více svobody a své poslední útočiště.

Muslimská skupina „Irácký odpor“ obvinila křesťanské organizace a USA, že pod ochranou americké armády usilují o christianizaci země. Kritizují také šíření Bible na iráckém území.

„SVĚTOVÉ REKORDY“ KŘESŤANSTVÍ

Guinnessova kniha rekordů se nevyhýbá ani údajům z oblasti křesťanství. Tak byl film Mela Gibsona Umučení Krista označen za nejúspěšnější náboženský film všech dob. Film vydělal 465 milionů €.

I jednotliví křesťané přispěli svým dílem. 82letý Ernie Reda ze San José v Kalifornii vytvořil od roku 1938 sbírku 13 014 křížů. Ve svém bytě má sbírku 4 000 různých náboženských předmětů a knih.

Součet věku nejstarších manželů činí 205 let a 293 dnů. Manželé Percy a Florence Arrowsmithovi z Herefordu v Anglii oslavili 1. června 2005 80. výročí svého sňatku. Několik dnů nato zemřel manžel ve věku 105 let. Jeho stoletá manželka seděla u jeho smrtelné postele. Oba tito manželé se celý život řídili zásadou sv. Pavla: *Shunce ať nezapadá nad vaším hněvem* (Ef 4,26).

Kath-net

ží vést se svou ženou bohumilý život. Pomáhají chudým a přijímají poutníky.

Kromě toho slíbil Bohu, že jestliže bude osvobozen od pití, přečte každý den jedno celé evangelium. Když měl někdy namáhavý den, lehne si do lůž-

ka a žena nebo syn mu předčítají evangelium. Nakonec si dal evangelium darované mnichem zasadit do stříbra a nosí ho stále s sebou na krku.

Pramen: Aufrichtige Erzählungen eines russischen Pilgers, Herder 1974

Svatý doktor z Moskvy

Doktor Fedor Petrovič – Friedrich Joseph Haass

* 10. srpna 1780, † 16. srpna 1853

Friedrich Haass se narodil 10. srpna v Münstereifelu v arcidiecézi Kolín a tentýž den byl pokřtěn a dostal jméno Friedrich Joseph Laurentius. Pocházel ze staré kolínské rodiny s lékařskou tradicí. Jeho otec byl lékárník, usadil se v Münstereifelu a oženil se s vdovou Kateřinou Josefou. Z tohoto manželství vzešlo devět dětí. Friedrich byl čtvrtý v pořadí a vyrůstal ve zbožném rodinném prostředí.

Pravděpodobně navštěvoval podobně jako jeho bratři gymnázium, které bylo od jejich domu vzdálené jen několik kroků. Po maturitě studoval v Kolíně, v Jeně, Vídni a Göttingu filozofii, matematiku a medicínu, přírodní vědy, oční lékařství a literaturu.

Odjezd do Ruska

Když dostal nabídku stát se domácím lékařem u kněžny Rjepninové, odešel s kněžnou do Ruska. O něco později si otevřel lékařskou ordinaci v Moskvě, získal si u obyvatel velkou oblibu a byl se svými pacienty ve velmi srdečném vztahu. Po několika letech psal již Fedor Petrovič, jak mu Moskvané říkali, plyně rusky:

Ruský národ má mimo jiné dobré vlastnosti zářivou ctnost milosrdenství, ochotnosti a obyčej pomáhat v hojné míře a s radostí bližnímu v jeho potřebách. Ale vlastnost se v jednom směru vyvinula nedostatečně: v rozdělování knih a Písma svatého.

Boj za vězně

V roce 1829 se dr. Haass stal vrchním lékařem všech moskevských věznic, což zahrnovalo i péči o trestance, kteří byli odsouzeni k vyhnanství. Haass začal energicky bojovat proti tzv. „prutu“ a proti holení hlav trestanců. Prut byla železná tyč,

na které bylo osm až deset železných ok, do kterých byli za ruku přikováni vězni během pěšího transportu do vyhnanství na Sibiř. Tisíce vězňů se vleklo přikovaných na prutu ve dne v noci, často za značných mrazů na nekonečné cestě na Sibiř. Jen umírající byli od prutu uvolněni.

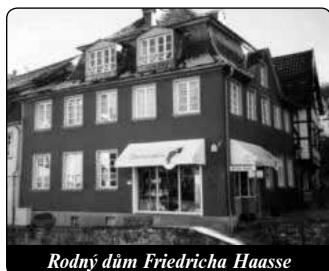

Friedrich Joseph Haass

Po dvou letech neúnavného úsilí dosáhl Haass toho, že prut byl nahrazen snesitelnějšími pouty na nohou. Dosáhl také od vězeňské správy, že těžká železná pouta byla nahrazena lehčími a uvnitř vyložena kůží. Těmto poutům se říkalo „Haassova pouta“.

Carova návštěva

Když car navštívil novou budovu vězeňské nemocnice, dal se od dr. Haasse provést všemi prostorami a byl velmi spokojen. Důstojník, který tam vykonával službu a měl k Haassovi nepřátelský vztah, snažil se ho před carem očernit a poukázal

Rodný dům Friedricha Haasse

na jednoho starého vousatého muže, který ležel v koutě. Tvrdil, že tento muž bez zjevné nemoci se těší nezasloužené péči dr. Haasse. Car se podíval na hubeného starého muže v dlouhé lněné košili. Rozvinul se následující rozhovor:

Car: *Čím se provinil? Ředitel věznic: Je to starověrec, císařská Výsost. Je odsouzen k trvalému pobytu na Sibiři.*

Car k Haassovi: *Počínáš si svévolně.*

Friedrich Haass padl před carem na kolena a sklonil hlavu. Car se na něho vlídně podíval a řekl: *Odpouštím ti, vstaň!*

Friedrich Haass: *Majestáte, já nevstanu, dokud mě nevyslechnete. Tento starý na smrt nemocný muž je velice slabý a nemůže jít v poutech na Sibiř. Dovolte mu, aby zemřel doma u své rodiny.*

Car svažtil čelo, podíval se na vězně, potom na Haase, který zvedl hlavu a v jeho očích se leskly slzy. Jeho pohled stál pevně proti pronikavému pohledu cara. Po krátké přestávce řekl car: *Omilostňuji ho. Má být propuštěn – na tvou odpovědnost, Friedrichu Haassi!*

Život pro chudé, nemocné a vězně

Nezapomenutelná je obětavost Dr. Haasse při epidemii cholery v Moskvě v roce 1830. Do hospice byl dopraven první nemocný cholerou: byl to starší řemeslník. Těžce dýchal, sténal. Haass svolal mladé lékaře. Sehnul se k horečnou zachvácenému nemocnému a políbil ho. Když jeden mladý kolega energicky protestoval, odpověděl mu: *Dělám to, co mi ukládá Pán. Zdravím svého nemocného bratra. Nemoc není nakažlivá. Nejenže důvěřuji Bohu, ale vím, že z dotyku nemocného mi žádné nebezpečí nehrozí.*

Pomník Friedricha Haasse

Při své střídavě se měnící finanční situaci vzal svobodný lékař do své péče jednoho svěřence. Založil také školu pro děti trestanců. Po pěti letech práce vedoucího lékaře v Kateřinské nemocnici převzal v roce 1845 vedení nově otevřené nemocnice „Haassovka“.

Podle nařízení a rozpočtu počítala nemocnice se 150 lůžky, ale v nemocnici leželo 300 nemocných. Když přišel generální guvernér na vizitu, žádal postih pro porušování předpisů. Haass odpověděl: *Ale Jasnosti, co mám dělat, když mi sem přinesou těžce nemocnou ženu...? Guvernér ho přerušil a řekl: Chápete, rozkaz je rozkaz. Musí se provést. Haass se postavil před psací stůl, sehnul*

Hrob Friedricha Haasse

svá stará záda, padl na kolena, vzal hlavu do dlaní a začal plakat. Guvernátor vyskočil a chtěl ho zvednout: *Co to má znamenat? Vstaňte, můj milý. Bůh s vámi. Jednejte, jak můžete a musíte!*

Vstříc smrti

V předtuše blízké smrti napsal Haass v červnu 1853 svou závěť: *Všichni, kteří mi zůstali něco dlužní, necht' vědí, že jim všech-*

no odpouštím... Myslím stále na to, jaké je to požehnání, že jsem stále tak klidný, se vším spokojený a nemám žádné jiné přání než to, aby se na mně naplnila vůle Boží. Neuveď mě do pokušení, milosrdný Bože. Jeho milosrdenství stojí nad vším jeho dílem. Jen v něho skládám já, ubohý hříšný člověk, všechnu svou důvěru. Amen.

Po naplněném životě zemřel Dr. Haass 16. srpna 1853 v Moskvě. Jeho pohřbu na hřbitově pro cizince se zúčastnilo 20 000 lidí, katolických i pravoslavných křesťanů, zdravých i nemocných, vysoce postavených i chudáků. Počet vězňů, které ošetřoval, se odhaduje na 200 000. Na ohradě jeho hrobu visí pouta jako znamení jeho působení pro utlačované. Na náhrobním kamenu stojí nápis: **Pospěšte si s konáním dobra.**

Stále chován v úctě

Správný katolický křesťan Haass je v Rusku nezapomenutelný. Sám spisovatel Dostojevský mu postavil památník ve svém románu „Idiot“ v postavě „Starého“ – generála. V poslední době ho ocenil diecézní kněz cášské diecéze Dr. Anton Hamm ve třech publikacích jako vzorného laika, který by měl být blažorečen. S velkým zájmem se setkal jeho životopis „Německý lékař“ jako „Svatý“ v Moskvě.

Čím se vyznačuje tento „lékař bez hranic“? Nesporné je jeho budování mostu mezi Východem a Západem, mezi ruskou pravoslavnou a římskou katolickou církví. Byl lékařem celým srdcem, „svatý doktor“ z Moskvy.

Už dlouho naléhají věřící katolické církve, aby byl pozdvižen k úctě oltáře. Apoštolský administrátor arcibiskup Kondrusiewicz v Moskvě požádal kardinála Meisnera, aby převzal tento proces, což kolínský arcibiskup rád učinil. Proces byl zahájen 22. října 1999.

Z FuL 64/2000
přeložil -lš-

Třetí turné Dona Gobbioho v ČR

Po dvou návštěvách uskutečněných v roce 1991 a 1996 zavítal Don Stefano Gobbi po třetí do naší vlasti, aby na šesti místech uskutečnil s kněžími a věřícími Mariánského kněžského hnutí večeradel modlitby a pokání. Jeho putování začalo 29. srpna v Českých Budějovicích v klášterním kostele Obětování Panny Marie a pokračovalo v dalších dnech v Praze v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově, v Brně, kde se sešel nejdříve u minoritů s kněžími a pak s četnými věřícími v chrámě sv. Jakuba, následovala večeradla v katedrálách v Olomouci a v Ostravě a turné skončilo na první sobotu měsíce září v kostele Všech svatých v Rožnově pod Radhoštěm.

Duchovní vůdce hutí připomněl tři hlavní úkoly MKH: za-

svěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, věrnost Svatému otci a šíření večeradel modlitby hlavně mezi dětmi, mládeží a v rodinách. Ačkoliv musíme žít uprostřed zpohanštělého světa, ve kterém se stále více prosazuje moc Satana a který se klání novodobým modlám rozkoše, peněz, pýchy, rozmařilosti a nečistoty, v Neposkvrněném Srdci Panny Marie máme jistou ochranu. Modlitba růžence je mocnou zbraní, která již mnohokrát zachránila křesťany z krajního ohrožení pekelnými mocnostmi. Úcta k eucharistickému Spasiteli, věrnost v modlitbě a věrnost Svatému otci je pevnou zárukou uprostřed všech bouří a zdrojem milosti pro nás i pro svět.

Zvláště dojemným momentem vystoupení Dona Gobbioho

bylo žehnání dětí a těhotných matek. Jeho návštěva probudila velký zájem o „modrou knihu“ *Kněžím, přemilým synům Panny Marie*, jejíž poslední (osmé) vydání je téměř vyprodáno.

Dona Gobbioho doprovázel nám všem dobře známý Dr. Ivan Pojavnik ze Slovinska, který u nás v minulých letech uskutečnil v zastoupení Dona Gobbioho opakovaně řadu večeradel a jeho kniha *Mysterium koncilu* je přeložena do češtiny a k dostání v Matici CM.

Z Rožnova pod Radhoštěm odjeli naši vzácní hosté na Slovensko, aby pak pokračovali přes Maďarsko do Rumunska, Slovinska a Chorvatska. Provázíme jeich cestu modlitbami s vděčností za jeho návštěvu.

-red-

Setkání s Donem Gobbim se účastnilo velké množství mladých lidí

Don Gobbi se sekretářem MKH v ČR

Don Gobbi žehná nastávajícím maminkám a dětem v mateřském lůně

Don Gobbi žehná přítomným dětem

Výzvy fatimského poselství (27)

Dílo našeho vykoupění začalo v okamžiku, kdy Slovo sestoupilo z nebe, aby v Mariině lůně přijalo lidské tělo. Od té chvíle Kristovou krví byla krev Mariina, čerpaná z pramene jejího Neposkvrněného Srdce, tlukoty Kristova Srdce byly jednohlasně s tlukoty Mariina Srdce.

A můžeme si myslet, že touhy Mariina Srdce se zcela ztotožnily s touhami Kristova Srdce, Mariiným ideálem se stal ideál samotného Krista a láskou Mariina Srdce byla láska Kristova Srdce k Otci a k lidem. Celé vykupitelské dílo prochází ve svém počátku skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie, a to kvůli jeho intimnímu a blízkému sjednocení s Božím Slovem.

Od chvíle, kdy Otec světil Panně Marii svého Syna, když ho uzavřel na devět měsíců do jejího čistého a panenského lůna – a to všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroka: „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emmanuel, to znamená »Bůh s námi«“ (Mt 1,22–23; Iz 7,14) – a od chvíle, kdy se Panna Maria svým svobodným ano odevzdala jako služebnice k dispozici Boží vůli ve

všem, co v ní Bůh chtěl vykonat, to bylo její odpovědi: „*Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!*“ (Lk 1,38) Od té chvíle se Panna Maria z Božeho ustanovení stala spolu s Kristem Spoluvykupitelkou lidského pokolení.

Je to tělo přijaté od Panny Marie, které se v Kristu stává obětí přinesenou za spásu lidí; je to krev přijatá od Panny Marie, která proudí v Kristových žilách a prýští z jeho božského Srdce; jsou to totéž tělo a tataž krev, přijaté od Panny Marie, které jsou nám pod způsobami konsekrovaného chleba a vína dávány jako každodenní pokrm, aby v nás upevnily život milosti, a tak v nás, údech Kristova mystického Těla, pokračovalo jeho vykupitelské dílo pro spásu všech a každého v míře, v jaké každý z nás lne ke Kristu a spolupracuje s Kristem.

Tak poté, co nás poselství vyzvalo obětovat Nejsvětější Trojici zásluhy Ježíše Krista a Neposkvrněného Srdce Panny Marie, která je Matkou Krista a jeho mystického Těla, žádá, aby se k těmto zásluhám připojily také modlitby a oběti nás všech, údů

onoho téhož a jediného Kristova Těla, přijatého od Panny Marie, zbožštěného ve Slově, obětovaného na kříži, přítomného v Eucharistii, v neustálém růstu v údech Církve.

Protože je Maria Matkou Krista a jeho mystického Těla, je její Srdce jistým způsobem srdcem Církve: je to zde, v srdci Církve, kde ona ve stálém spojení se svým Kristem bdí nad údy Církve a poskytuje jim svou mateřskou ochranu. Maria plní lépe než kdokoliv jiný to, co řekl Kristus: „*Dosud jste o nic neprosili ve jménu mém. Proste a dostanete, aby se vaše radost naplnila*“ (Jan 16,24). Je to ve jménu Krista, jejího Syna, v němž se Maria za nás přimlouvá u Otce. Je to ve jménu Krista, přítomného v Eucharistii a učiněného s námi jedno ve svatém přijímání, v němž spojujeme naše pokorné modlitby s modlitbami Panny Marie, aby je ona přednesla Otci v Ježíši Kristu, svém Synu.

Proto ji opakovaně naléhavě prosíme: „*Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší.*“

Ave Maria!

11. VÝZVA K DŮVĚRNÉMU SPOJENÍ S NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICÍ

Devátá výzva poselství: „Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svatý, hluboce se vám kláním.“

Zde poselství předkládá naší víře a našemu klanění tajemství jednoho Boha ve třech osobách: Otce, Syna a Ducha Svätého; předkládá nám tajemství Nejsvětější Trojice: jediného Boha a tři odlišných osob.

Jedná se o tajemství, které nám bylo zjeveno a jehož dokonalé pochopení nám bude dáno až v nebi. Věříme v něho, protože Bůh ho zjevil, a víme, že naše omezené chápání je velmi vzdálené od moci a moudrosti Boží.

V díle stvoření, které vyšlo ze stvořitelské moci Boží, vidíme tolik obdivuhodných věcí, u nichž také nechápeme způsob, jímž jsou uskutečňovány: v nich můžeme vidět jako v obraze toto tajemství, předložené Bohem k našemu uvažování.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Konec prázdnin ve znamení naděje

Ne všechny věci veřejné se dějí ke škodě zájmů českých křesťanů – jak by se někdy mohlo zdát. Příkladem opaku mohou být tři šťastná rozhodnutí z konce letních prázdnin – jeden verdikt soudu, jedno rozhodnutí senátu a jeden závěr brněnské městské rady.

První dobrou zprávu vyslal Nejvyšší soud ČR, který ve sporu o svatovítskou katedrálu odmítl dovolání Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Nejvýznamnější chrám v zemi, který komunisté před půl stoletím prohlásili za majetek „všeho lidu“, tak znovu získává šanci, že bude vrácen katolické církvi. A to i přes nemístná strašení

legislativního odboru prezidentské kanceláře, který tvrdí že by vznikla řada problémů: církev by prý rozhodovala, kdo do katedrály bude chodit, a musela by shánět peníze na údržbu. Jako by už dnes nezajišťovala prostředky na většinu prací potřebných k udržení provozu ve většině kostelů. Rozhodne-li tedy Obvodní soud Prahy 1 o navrácení katedrály kapitule, dočkají se snad konečně i věřící návratu duchovní atmosféry do míst nejvyšší posvatnosti i české státnosti.

Jako užitečná instituce se opět projevil Senát ČR, když zamítl proticírkevní novelu zákona o církvích. Toto „dítě“ zesnulého ministra kultury sená-

toři odmítli jako pokus, který by omezil náboženskou svobodu i právo církvi zřizovat podle vlastních norem školy, charity, sociální a zdravotní zařízení. Třebaže levicovní poslanci nejprve novelu ve sněmovně prosadili, v senátu naopak převládlo přesvědčení, že se nelze vracet do časů, kdy bylo snahou režimu zavřít věřící lidi pouze do kostelů. A i kdyby sněmovna veto senátu přehlasovala, senátoři jsou rozhodnutí znovu se obrátit na Ústavní soud, který podobný legislativní zmetek už jednou prohlásil za protiústavní.

Třetí dobrou zprávou je rozhodnutí rady města Brna o zřízení druhého českého babybo-

xu v městské Nemocnici Milosrdných bratří. A to i přes nesouhlas Ministerstva zdravotnictví, které před záchranou nechtěného dítěte zřejmě dává přednost byrokratickým předpisům Evropské unie. Babyboxy – speciální vyhřívávané schránky ve zdi nemocnice, kde se anonymně odloženému novorozenci dostane pomoci do několika minut – už existují v mnoha státech Evropy. Jen v Německu do nich matky odložily kolem sta dětí, které mohly skončit také v popelnících. Naděje na druhý babybox u nás svědčí o tom, že úcta k životu těch nejbezbrannějších přeci jen začíná klíčit. Můžeme jen zvolat „Chvála Pánu Bohu!“

*Jiří Karas, poslanec PČR
za KDU-ČSL*

PŘEDNÁŠKY PROF. DR. BOGUSLAWA KOCHANIEWICZE, OP V OLOMOUCI

Úterý 4. října 2005 na téma „Sv. Tomáš Akvinský a Neposkvrněné početí Panny Marie“ a v pátek 7. října 2005 na téma „Dominikánský řád a modlitba růžence“ – vždy od 19.30 hodin v přednáškovém sále dominikánského kláštera na Slovenské ulici č. 14.

Středa 5. října 2005 na téma „Mariologie Jana Pavla II.“ – od 14 hodin na Cyrilometodějské teologické fakultě UP (Univerzitní 22), učebna 1/0.

Překlad všech přednášek zajištěn. Přednášející je profesorem mariologie na Papežské univerzitě sv. Tomáše Akvinského (Angelicum) v Římě a členem Mezinárodní papežské mariánské akademie.

Charita Svaté rodiny Luhačovice se v rámci olomoucké arcidiecéze připojila k organizaci **humanitární pomoci pro Rumunsko**, kterou pořádá Česká katolická charita. Dnem 6. 9. 2005 Charita Luhačovice ukončila finanční sbírku na pomoc Rumunsku po záplavách, celkem bylo vybráno **14 650 Kč**. Finanční prostředky byly odeslány na příslušné sbírkové konto Charita pro Rumunsko 369-69369369/0800 u České spořitelny Praha 1, variabilní symbol: 101 – Rumunsko. Všem dárčům mnohokrát děkujeme!

Bc. Lenka Semelová, DiS, Charita Luhačovice, tel. 577 132 355

Zveme vás do večeřadla v kostele Nejsvětější Trojice **ve Zdounkách** v neděli 9. října 2005, začátek v 15 hodin. Tomuto večeřadlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek z Rožnova pod Radhoštěm. Večeřadlo bude zakončeno mší svatou a adorací.

KŘESŤANSKÁ OBEC NAPADENA

3. září večer vtrhl muslimský dav s křikem „Alláh je veliký“ do křesťanského městečka Taibe na Západním břehu Jordánu. Muslimové zapálili šestnáct domů a řadu obchodů a zničili sochu Panny Marie. Příčinou údajně měl být milostný vztah mezi křesťanským mužem z Taibe a muslimskou dívkou ze sousední vesnice, kterou její rodina v zájmu své cti usmrtila. Agentura Honest Reporting, která zprávu přinesla, poznamenává, že podobné incidenty jsou poměrně časté, ale světový tisk je ignoruje.

Honest Reporting, 6. 9. 2005 – Res Claritatis

ALTERNATIVA K DARWINOVI

V Austrálii se poprvé bude na jedné škole vyučovat také jiný než jen evolucionistický systém vzniku světa. „Pacific Hills Christian School“ v Sydney zavedla ve výuce náboženství a přírodních věd také tzv. „Intelligent Design“ – alternativu, která předpokládá imanentní stvořitelství jako protíváhu Darwinovy teorie „náhody a nutnosti“. Zatím se evoluční systém vyučoval, jako by nic jiného neexistovalo.

ZÁVĚR ROKU EUCHARISTIE

Celosvětový biskupský synod, kterým 23. října skončí také Rok Eucharistie, vyhlášený Janem Pavlem II., vyvrcholí bohoslužbou, při které papež Benedikt XVI. prohlásí prvních pět blahoslavených za svaté.

Během synodu se bude konat také blahořečení. 9. října bude blahořečen kardinál Clemens August Graf von Galen, biskup z Münsteru, statečný bojovník proti nacistu. Obřad vykoná kardinál José Savaria Martins, prefekt Kongregace pro blahořečení a svatořečení.

Další blahořečení se uskuteční 13. listopadu, kdy bude blahořečen Charles de Foucauld.

Kath-net

Liturgická čtení**Neděle 25. 9. – 26. neděle v mezidobí**

1. čt.: Ez 18,25–28

Ž 25(24),4–5.6–7.8–9

Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)

2. čt.: Flp 2,1–11

Ev.: Mt 21,28–32

Pondělí 26. 9. – nez. pam. sv. Kosmy a Damiana

1. čt.: Zach 8,1–8

Ž 102(101),16–18.19–21.29+22–23

Odp.: 17 (*Hospodin znovu zbuduje Sión, objeví se ve své slávě.*)

Ev.: Lk 9,46–50

Úterý 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula

1. čt.: Zach 8,20–23

Ž 87(86),1–3.4–5.6–7

Odp.: srov. Zach 8,23 (*Bůh je s námi.*)

Ev.: Lk 9,51–56

Středa 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9–21

1 Kron 29,11abc.11d–12a.12bcd

Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)

2. čt.: 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Ev.: Mt 16,24–27

Čtvrtek 29. 9. – svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14 nebo Zj 12,7–12a

Ž 138(137),1–2a.2bc+3.4–5

Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)

Ev.: Jan 1,47–51

Pátek 30. 9. – památka sv. Jeronýma

1. čt.: Bar 1,15–22

Ž 79(78),1–2.3–5.8.9

Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména vysvobod nás, Bože!*)

Ev.: Lk 10,13–16

Sobota 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Bar 4,5–12.27–29

Ž 69(68),33–35.36–37

Odp.: 34a (*Hospodin slyší chudáky.*)

Ev.: Lk 10,17–24

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 9.	PO 26. 9.	ÚT 27. 9.	ST 28. 9.	ČT 29. 9.	PÁ 30. 9.	SO 1. 10.
Antifona	919	934	1722	1527	1533	1734	1741
Žalm	784	783	783	786	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	1723	1527	1533	1734	1742
Antifony	920	935	950	1528	1534	998	1014
Žalmy	921	936	950	813	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	1724	1528	1534	1735	1743
Antifona k Zach. kantiku	718	939	1524	1529	1535	1735	1542
Prosby	924	939	1724	1529	1535	1724	1744
Záv. modlitba	718	1523	1524	1529	1535	1541	1542
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	1264	792	1003	1018
Antifony	925	940	955	1529	1535	1004	1019
Žalmy	926	940	955	1265	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	1530	1536	1006	1021
Záv. modlitba	718	943	957	1529	1535	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	1525	1531	1537	1736
Antifony	916	929	945	1703	1531	1537	1009
Žalmy	916	930	945	1703	1715	1537	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1526	1531	1540	1737
Ant. ke kant. P. M.	717	718	948	1526	1532	1540	1737
Prosby	918	933	948	1526	1532	1540	1731
Záv. modlitba	718	718	1523	1529	1529	1535	1541
Kompletář	1238	1242	1247	1238	1242	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ROČENKA PUERI DOMINI 2005-2006

Instruktažní pomůcka pro kněze a jiné vedoucí ministrantských skupin, kterou lze rozstříhat a použít jako jednotlivé listy. Obsahuje obvyklé rubriky: Pueri Domini, Žijeme s církví, Dobrodružství Bible, Vzděláváme se pro liturgii, Na schůzkách se i bavíme. Nechybí ani prázdninová část: tentokrát napínavý příběh z indiánského prostředí a námět na táborovou hru na téma „Farnost“. K dostání do vyprodání zásob.

Brož., A4, 242 stran, 213 Kč

**JISKRY SV. IGNÁCE
Gabriel Hevenesí**

Sbírka citátů zakladatele jezuitského řádu sv. Ignáce z Loyoly s krátkým komentářem P. Gabriela Hevenesího SJ (1656-1715). Kniha je určena ke každodenní meditaci a vede k naplnění přirozené touhy člověka po Bohu. Je zde totiž zachycena moudrost muže, který našel Boha a který k nám promlouvá o tom, co je pravé a jak můžeme k Bohu dojít i my. Vyšlo s církevním schválením. Čtvrté vydání.

Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství Brno, váz., A6, 416 stran, 179 Kč

O BOŽÍM VEDENÍ S KARLEM HERBSTEM

Pražský biskup Mons. Karel Herbst se zamýšlí nad okolnostmi, které ovlivňují směr života. Ukazuje, že lidský život se často ubírá jinam, než by si člověk představoval, ale že Bůh vidí až tam, kam lidské nedohlédne.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 154x100 mm, 92 stran, 109 Kč

O POKOŘE

Marie-Eugéne od Dítěte Ježíše (Sestavil Jiří Stejskal)

Karmelitán Marie-Eugéne (†1967) byl velkým ctitelem Ducha Svatého a znalcem spirituality sv. Terezie z Lisieux. Stati o pokoře jsou úryvky z jeho životního díla o duchovním životě „Chci vidět Boha“, které se po právu řadí ke klenotům spirituální teologie 20. století.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 64 stran, 89 Kč

MLUV S NIMI O MARIÍ

Wilfrid Stinissen

Zamyšlení a meditace nad mariánskými tématy od švédského karmelitána. Texty vycházejí ze svědectví Bible a není bez zajímavosti, že vznikly v prostředí protestantské země.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 128 stran, 119 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou budy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.